

— Marki de Saint-Gervais, je dejal mladi gospod ter naglo odšel.

Otrok se nekaj časa ni ganil. Potem pa je vzel omarico, odšel in mrmral: »Ne bom ga pozabil.«

Prešlo je dvajset let. Revolucija je pregnala večino francoskih plemenitašev v tujino. Med tistimi, ki so morali zbežati, je bil tudi marki de Saint-Gervais. Ko so spet nastopili mirni časi, se je vrnil v Pariz, a popolnoma obubožan. Zelo se je bil postaral v teh dvajsetih letih. Prišel je nazaj, da bi si s sodnijsko pravdo pridobil svoja velika posestva, ki so jih bili za časa revolucije odvzeli. Toda take pravde so veljale mnogo denarja, tega pa on ni več imel. Zaman se je obračal na stare prijatelje, ki jih je bil nekdaj sam podpiral: obljubljali so mu mnogo, toda dali mu niso nič.

Nekega dne je ves obupan sedel v svojem bornem stanovanju, kar se ustavi lepa kočija pred vrati. Izstopil je mlad mož, ki se mu je videlo, da je bogat. Potrkal je na markijeva vrata. Ta je šel sam odpret, zakaj že dolgo je bilo tega, kar je bil odslovil zadnjega služabnika. Neznanec je najprej vprašal, ali ima čast govoriti z markijem de Saint-Gervaisom. Ko mu je ta odgovoril, da je to on, ga je mladi mož ostro pogledal.

— Gospod, mu je dejal, potem ko sta se nekaj časa pogovarjala, vem, da rabite mnogo denarja, da zmagate v pravdi za svoja velika posestva. Jaz sem eden najbogatejših pariških trgovcev. Prišel sem, da vam stavim vse svoje premoženje na razpolago.

— Dragi gospod, je odgovoril marki, ki ni vedel, kaj naj reče od silnega začudenja, ne vem, kako pridem do tega.

— Imenujem se Avgust, je odvrnil trgovec, ali se me še spominjate?

Marki se je zamislil, toda ni se več spominjal dogodka z malim prodajavcem šivank na bulvarju. Tedaj ga je trgovec spomnil na zlatnik, ki ga je bil dal siromašnemu cestnemu prodajavcu.

— Ta dar ste dobro naložili, gospod, je nadaljeval. Z njim sem začel novo trgovino, ki mi je mnogo več nesla kakor prva. In s tem dobičkom sem potem trgoval dalje. Z delom in vztrajnostjo sem si pridobil zelo veliko premoženje. Prosim, da ga sprejmete, popolnoma vam je na razpolago. Saj dolgujem vse vam, ki ste me rešili moje revščine.«

Marki je sprejel denar, začel je pravdo in kmalu je dobil nazaj svoja posestva, ki jih država še ni bila prodala. Danes je njegova rodbina prav tako bogata, kakor je bila nekdaj.

(Prevedel P. V. B.)

Zajčku Janezku se je sanjalo . . .

Velikonočna zgodbica

»Koliko dela imam letos s piruhi,« je tožila mati zajklja. Pridno je likala hlačke in jopiče svojih otrok in si z modrim predpasnikom brisala pot s čela. »Pa tudi kokoši tako počasi prinašajo jajca v prodajo. Do sedaj se je oglasila pri nas le ena«. Očka zajec si je s pipo popravil brke in dejal z dobrodrušnim basom: »Nič ne skrbi, ljuba mamica, vsi ti bomo pomagali pri barvanju piruhov. Čim pridejo otroci iz šole, pričnemo z delom. Jaz in Janezek bova medtem zmešala barve. Jaaa-nezek... Jaaa-nezek!« je poklical skozi okno.

Janezek pa je lenaril na pomladanskem soncu in sanjal. Njegova dol-

ga ušesa so kaj dobro čula očetov glas, toda delo mu je presedalo. Urnih skokov je smuknil pod lesko in se potuhnil v reso. Ko pa ga je premagala lakota, se je priplazil h kosilu. Očka ga je temeljito zlasal.

»Kje si se pa potepal, ti lenuh, ti?« ga je karal.

»Tako po kosilu pričnemo z delom, gorje ti, če se zopet kam izgubiš!« — Boječe se je splazil Janezek na svoj prostor. Jed mu ni teknila. Po obedu pa so barvali jajca rdeče, rumeno, modro. Nekatera jajca so imela lepe sličice. Najboljša so bila čokoladna ali iz sladkorja. Za najbolj pridne otroke so pripravili piruhe z malim steklenim

okencem, skozi katero se je videlo v sredino. Mamica zajklja je izgotovljene piruhe lepo previdno vlagala v koš, da jih Janez ponese v mesto naprodaj. Prihodnje jutro je očka naložil Janezku koš na ramo ter dejal zelo resno: »Ti pojdi s tem košem naprej, ko bodo ostali piruhi gotovi, pridem za teboj. Torej, le urno!«

Janezek je hitel, kar so ga nesle noge. Kmalu je omagal pod težo koša in si dejal, ta lenuh: »Malo počitka ne bo škodovalo, saj ne morem več dalje!« Prislonil je koš h drevesu. S prednjimi tacami si je skopal v zemljo malo vdolbino in udobno legel vanjo. Z gobčkom je oprezno njuhal okrog sebe. — Ker ni opazil nikake nevarnosti, je zamizal in zasmrčal. Pomladansko sonce ga je ljubeznivo božalo po kožuščku in si mislilo: »Ti si pravi ptič. Očka te je poslal v mesto s piruhi, otroci že težko čakajo nanje. Ti pa tu spiš! Čakaj, pretkanec, jaz ti že pokažem!« Smehljaje se, je sonce skrililo svoje žareče lice za košato bukev. Janezek je ležal v temni senci in zeblo ga je. »Mar je že zima? In sneg? je premišljeval in v sanjah odprl oči. Vse je bilo belo okrog njega...

Nenadoma zagleda pred seboj velikansko belo zver, ki začudeno gleda vanj.

»Kdo pa si ti,« ga slednjič vpraša. »Kaj takega, kakor si ti, nisem še nikdar videl.«

»Jaz sem velikonočni zajček. Ime mi je Janezek.«

»Velikonočni zajček? Kaj pa je to? Tega še nisem nikoli slišal!«

»Mi prinašamo otrokom za Velikonoč piruhe. Tu poglej! V košu jih imam. Toda nisi se mi še predstavil!«

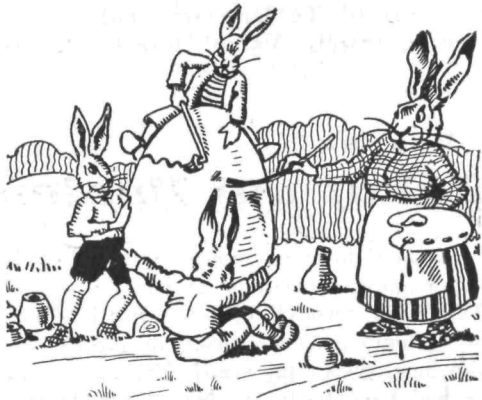
Zdajci je zver sedla na ledeno skalo in se tako krohotala, da se je z obema tacama držala za trebuh.

»Nisem se ti še predstavil? Ti pritlikavec v kožuhi! Jaz sem severni medved, strah in trepet živalim in celo ljudem!«

»Ljudem«, se začudi Janezek, »saj tu ni nič ljudi, kaj naj pa jedo, kje naj pa stanujejo?«

»Pojdi z menoj, jaz ti jih pokažem,« de medved in caplja počasi pred Janezkom, ki si je zelo radoveden nprtil koš s piruhi in mu sledil.

Ko sta prišla izza velike ledene gore, sta zagledala kopico ljudi, oblečenih v dolge kožuhe in v visoke škornje iz kože morskih psov. Celotroci so bili tako oblečeni. Vsi vprek so se gnetli okrog velikega morskega psa, ki so ga

bili pravkar ujeli. Zdaj pa zdaj si je kdo izmed njih odrezal kos slanine in jo jedel, kakor pri nas sladčice.

»Kje pa smo prav za prav, gospod medved? To je čudovita dežela, kjer žive taki ljudje v kožuhih!« je dejal Janezek.

»Na Grönlandiji smo in ti kožuharji so Eskimi.«

Janezek, ki je bil zelo radoveden in nekoliko kratkoviden, kakor vsi zajci, je stopil bliže. Zdajci ga Eskimi zagledajo in prihite trumoma k njemu. Vsi bi radi videli to čudno bitje.

»Z bogom,« reče medved »le glej, da se srečno vrneš domov!«

»Zakaj pa bežiš, dejal si, da se te ljudje boje.«

»Preveč jih je, ubili bi me,« odgovori medved.

»Jaz se tudi bojim,« zavpije Janezek, ki je bil zelo bojazljiv.

Medtem pa jo je medved že urnih nog odkuril.

Janezek se je potuhnil, samo velik koš je štrlel v zrak in na vrhu se je svetilo:

rdeče, rumeno, modro. Tega Eskimi še niso nikdar videli. Drug za drugim so jemali v roke piruhe in jih metali sem ter tja. To je bilo veselja in zabave. Vsi so hoteli imeti te ljubke, pisane žoge. Jajca so padala na led, se razbila, pohodili so jih in že je bil koš popolnoma prazen. »Moji piruhi,« je tarnal Janezek ves v strahu. »Moji lepi, pisani piruhi. Kaj poreče očka?« »Pozno si se spomnil na to, kaj porečem jaz, zelo pozno! Tu lenuhariš pod drevesom in smrčiš. Vstani, hitro!«, je za-

kričal oče zajec. Tedaj se je Janezek prebudil. Zagledal je pred seboj očeta. Naprtil si je urno koš, v katerem so bili še vsi piruhi, kakor jih je bila mati naložila. Manjkal ni niti eden! Tiho je Janezek korakal za očetom. Le enkrat je dejal boječe: »Oče, saj nisem spal, bil sem v deželj brez piruhov.«

»Ne govori budalosti... sanjalo se ti je.« Janezek je molčal. Zagotovo pa le ni vedel, ali je bila resnica ali le — čudno grozne sanje?...

Po Petru Filiusu — Sl. Turkova

Dravski

Zakaj naj ljubimo Koroško?

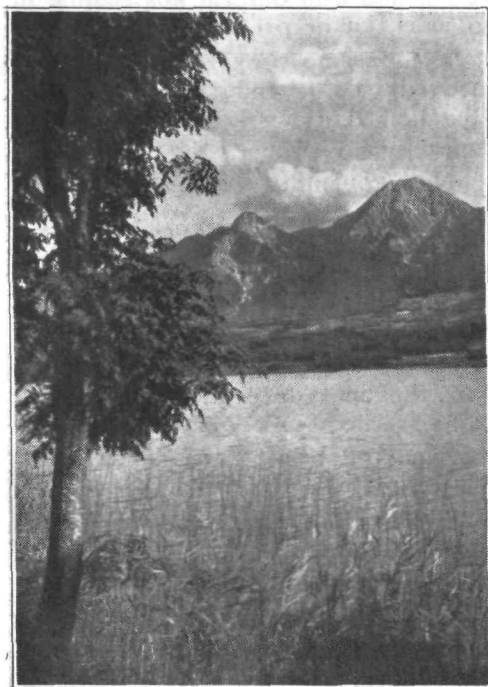
Kmet ljubi svojo zemljo. Skrbno jo goji in obdeluje, s svojim znojem jo zaliva. Tudi vsak narod ljubi svojo zemljo. Tudi mi ljubimo našo slovensko in jugoslovansko zemljo. Na tej zemlji živi naš narod že nad tisoč tristo let. Mnogo več je bilo nekdaž naše slovenske zemlje, a kar je je

še slovenske, te si ne pustimo vzeti. Naša je, draga nam je, ljubimo jo z vsem srcem, ohraniti jo hočemo, in če treba, jo hočemo tudi braniti! Nemec pravi: Kdor svoje domovine ne časti in ne brani, svoje domovine ni vreden!

Mi pa hočemo ljubiti vs o našo zemljo. Slovenska zemlja pa se ne neha vrhu Karavank, namreč sega do vrh Dobrača, do vrh Magdalenske gore in do vrh Svinje planine. In to našo zemljo severno od Karavank ljubimo z istim ognjem kakor ono južno od Karavank. Naravno, saj ni vzroka, da bi delali razliko, ker je to tudi naša zemlja! Slovenske koroške gore: Obir, Peca, Dobrač, Svinja planina nam morajo biti ravno tako ljube in drage kakor Storžič, Stol, Triglav, Grintovec. Lepa koroška jezera: Baško, Klopinsko, Vrbsko, nam morajo biti ravno tako ljuba in draga kakor Blejsko in Bohinjsko jezero. Lepa in rodovitna ravnina med Celovcem in Velikovcem, takozvana Celovška ravnina, je slovenska zemlja in nam mora biti ravno tako pri srcu kakor rodovitno polje med Kranjem in Ljubljano.

Svet in drag nam je vsak košček slovenske zemlje, sveta in draga nam je tudi naša lepa koroška slovenska zemlja!

Pred nesrečnim plebiscitom 10. oktobra 1920. je službovala eno leto v Slovenskem Korotanu mlada učiteljica, doma iz Goriškega. — Ah, kako je bilo tedaj prijetno na Koroškem, tisto leto pred plebiscitom! Šola,

Baško jezero z Jepo v ozadju